

اوست پایدار

شو بار سفر بند که یاران همه رفتند

با اندوه فراوان دکتر «سعید آل آقا» از هموندان دیرپای و برجسته **حزب ملت ایران** درگذشت. او از نوجوانی از همان دوران دانش‌آموزی به راه میهن‌پرستان **ایران** به رهبری **جانباخته دلیر میهن «داریوش فروهر»** به پیروی از اندیشه‌های «مصدق» بزرگ آموزگار رهایی ملت‌های در بند استعمار و استبداد وابسته در **حزب ملت ایران** و **جبهه ملی سر نهاد** و از هموندان و پایوران شورای مرکزی و هیات اجرایی حزب بود.

دکتر «سعید آل آقا» در درازای بیش از شصت سال تکاپو آبی از مبارزه در راه سر بلندی **ایران در راستای استقلال، آزادی، عدالت اجتماعی، حقوق بشر و حاکمیت راستین ملی** به دور از هر گونه تبعیض جنسیتی و قومی و نیل به همبستگی ملی که کلید رهایی ملت‌های در بند است غافل نشد؛ چرا که بر این باور بود: **"امید رهایی نیست، وقتی همه دیواریم."** در این راه چه هم‌زمان دلیر و مبارز جانباخته‌ای چون «داریوش» و «پروانه فروهر» دکتر «هما دارابی»، «منوچهر مسعودی» و... جان بر سر پیمان گذاردند و رفتند و هم‌زمان بزرگ دیگری از **حزب ملت ایران** را هم در آرزوی استقرار جامعه مردم‌سالار بودند، هم چون زنده‌نامان «حسنعلی صارم کلالی»، «خسرو سیف»، «امیر فلامرزی»، «اسماعیل فاضل پور»، «عباس میر عبدالباقی»، «منوچهر فاضل»، «محمد خالقی»، «علی اصغر بهنام»، «محمود گرگین»، «مهندس بهرام نمازی»، «فرزین مخبر» و... روی در تقاب خاک کشیدند که یادشان را گرامی می‌داریم و دکتر «سعید آل آقا» که از جمله این بزرگان بود همواره بر این اصل پای می‌فشرد و یادآور می‌شد که **"شعله‌های بزرگ ناشی از جرقه‌های کوچک است."** پس مبادا فروزه امید در دل‌هایمان خاموش شود و نگاه‌مان را عادت ندهیم به بد دیدن و یادمان بماند این درس پر معنار: **"مردی که کوه را از میان برداشت، همان مردی بود که شروع به برداشتن سنگریزه‌ها کرده بود."** با درین، دکتر «سعید آل آقا» پس از مدتی بیماری و بستری بودن در بیمارستان در تهران در ۲۹ مهرماه ۱۴۰۰ خورشیدی، چشم بر جهان فرو بست و به دیار باقی شتافت تا همچنان چشم انتظار آینده ایران بنشیند.

این سوگ بزرگ را به فرزند ایشان دکتر «نیما آل آقا» همسر محترم، نوه‌های گرامی، خانواده ارجمند و هم‌اندیشان و **ایران‌دوستان**، دل‌آرامی می‌گویم و برای درگذشته، آرامش روح و برای بازماندگان، تندرستی و شکیبایی از آفریدگار پاک، آرزو دارم.

یادش گرامی

حسین شاه‌اویسی

تهران دوم آبان ۱۴۰۰ خورشیدی